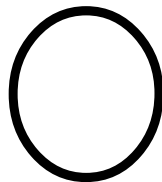

Penumbre

Foto: George Dăscălescu

RICE nou spectacol prezentat de Răzvan Mazilu este așteptat cu mult interes de breasla dansului cât și de marele public. În peisajul actual al dansului este unul dintre cei mai cunoscuți și mai îndrăgiți artiști, în multiplele lui ipostaze de interpret, coregraf, regizor și generos organizator al galelor anuale, în beneficiul

Școlilor de Coregrafie. Cu același interes a fost așteptată și ultima sa premieră, de la Teatrul Odeon, *Umbre de lumină*, un *one-man show*, interpretat de el, în coregrafia lui Philippe Tréhet. La configurarea spectacolului a contribuit o întreagă echipă, și anume compozitorul muzicii, Jean-Jacques Schmidely, realizatorul imaginilor video Ronan Legeandre, creatoarea costumelor Doina Levintza și *light desing*-ul Grégoire Deforges.

Într-o formă fizică excelentă, Răzvan Mazilu și-a pus în valoare plastica sa corporală, excelând mai ales printr-un expresiv joc al brațelor, mai ales în primul episod al suitei care alcătuiește show-ul. Ne-a plăcut mai puțin nota de ostentație pe care a dat-o unora dintre gesturi. Când în dansul său apare această notă, personalitatea artistului se estompează, ieșind în evidență persoana încărcată de orgoliul valorii sale. Și, de la bun început, nu am reușit să descifrăm în succesiunea mișcărilor sale unde era coregraful, stilul specific acestuia. Dacă putemica personalitate a dansatorului estompează, în multe cazuri, stilul caracteristic

coregrafului la care apelează, de astă dată l-a înghițit complet. Nu este vorba de suita mișcărilor, care trebuie să-i fi fost date, ci de linia, de modulațiile pe care le-a imprimat acestora. În plus, după ce am urmărit toate episoadele care alcătuiesc spectacolul, nu am putut descifra stuctura de fond a *show*-ului, care trebuia să aparțină tot coregrafului și fără de care o succesiune de momente de dans nu se pot constitui într-un întreg, cu un înțeles anume. Îl cităm chiar pe Răzvan Mazilu, din unul dintre interviurile sale, care consideră că trebuie «să existe un gând în spatele fiecărui gest». Or, un gând director trebuie să existe și în spatele întregului scenariu, un fundament, nu doar declarat anticipat ci regăsit, recunosct și pe parcursul piesei. Am avut impresia, atât datorită gesticii, cât și datorită costumelor solicitate creatoarei acestora, că Răzvan Mazilu își reiterează piese interpretate anterior: pelerina și gestică de la *Richard al III-lea*, rochia și fluiditatea mișcărilor din *Fluturele*. Dansul cel mai interesant, atât ca propunere cât și ca interpretare a fost unul aproape static, însumând o înșiruire de poziții sculpturale, pe o muzică cu iz extrem oriental. Și, de asemenea, secvențele filmate cu interpretul nud zvârcolindu-se în cearcaefuri însângerate, au avut partea lor de inedit. Dar privită în ansamblu lucrarea a fost departe de coerența propriilor piese, realizate chiar de Răzvan Mazilu în ultimii ani. Sau de lucrarea interpretată de el cu câțiva ani în urmă, tot la Teatrul Odeon, *Bolero. Regele pierdut*, în coregrafia a doi tineri coregrafi portughezi, Claudia Martins și Rafael Carriça – partitură coregrafică bogată, plină de sens și excelent pusă în valoare de interpret.

Titlul piesei coregrafice, *Umbre de lumină*, prețios, sofisticat, voit oximoronic, s-a reflectat, din păcate, în piesa însăși, învâluind-o, de fapt, în penumbre.

Liana TUGEARU